

בית כנסת

*** 2108 Ocean Parkway Brooklyn, N.Y. 11223 ***

מאת: הרב אהרן פרחי

נשיא: אלי לוי

הפטרה: **ויהי דבר**

מקאם: **ביאת**

פרשת **ויגש**

27 בדצמבר, 2025

עלון מספר 1258

ז' טבת, תשפ"ו

הדלקת נרות 4:17 * שקיעה 4:35 * שיר השירים 4:05 ואח"כ מנחה ליל שבת * שחרית שבת 8:15
מנחה שבת 4:00 * מוצאי שבת 5:17, וע"פ רבנו תם 5:47 * זמן טלית 6:24 * שעה זמנית 55:00
עלות השחר 6:13 * נץ החמה 7:19 * מנחה חול 4:15 * ערבית מנין מוקדם 4:03
צאת הכוכבים 5:12 * סוף זמן קריאת שמע 8:58 * סוף זמן עמידה 9:53 * חצות היום והלילה 11:57

המעוניין ליצור קשר עם הרב אהרן פרחי: 552-3412 (646)

המעוניין לתרום לעלון שבועי זה ישלח את תרומתו ל:

VaaD Tehilim Torah, c/o R' A. Farhi

2415 Ocean Parkway, Brooklyn NY 11235

נא לא לעיין בעלון זה בשעת התפילה או קריאת התורה

אלא התשובה היא: מדה כנגד מדה, כדי לשלם ליעקב כ"ב שנים שלא שימש אביו לאמו בעת זקנותם. ומזה נלמד, שכל דבר העובר על האדם צער, סבל, או יסורים, יש לו מידה ומשקל כמה עליו לסבול וכמה יצטער. וה' ישמרנו אמן.

פרפראות על הפרשה

מפני מה ראה יוסף צורך להכין את אחיו לשאלת פרעה: מה מעשיכם? ומנין ידע יוסף שפרעה ישאל אותם זו? ומדוע ענו לפרעה: כי כבד הרעב בארץ כנען, וכי אינו יודע זאת? לפי שידע יוסף כי כל אחד גר שיבוא למצרים לחיות בה, אסור לו לעבוד במלאכה, שאנשי המדינה האזרחים עובדים בה, כדי שלא יקפח פרנסתם, ואז מונעים אותו להשתקע במצרים. לכן הקדים יוסף ליעץ לאחיו, שיאמרו לפרעה כי הם עוסקים ברעיית צאן. ומלאכה זאת תועבת מצרים היא, לכן מותר להם לגור במצרים. ומה שאמרו לו הטעם כי כבד הרעב בארץ כנען, כדי שלא יחשוב שבאו לצער המצרים ששונאים לרועי צאן, אלא באו בשביל הרעב דווקא.

עשרה בטבת

מאורעות ימי האימה והשוואה בימי מלחמת העולם השנייה, עת קם הצורך הנאצי ימח שמו, ובתוכנית שטנית

בתחילת דבריו של יהודה יש שאלה: מדוע יהודה מספר ליוסף את כל הפרטים על משפחתו ועל הקשיים המשפחתיים שעוברים עליהם? הרי יוסף רוצה להעניש את בנימין על שלקח את הגביע ורוצה בו כעבד? אם כן יהודה צריך לגשת ישר ולעניין ולומר ליוסף: קח אותי לעבד במקומו, אני יותר חזק ואני שווה יותר בתור עבד. אלא באמת יהודה השתמש בטיעון מוסרי, הוא פונה ללבו של יוסף בניסיון לשכנעו שיפנה יוסף לצדק, ליושר, למוסר ולרגש לבבי. וגם יוסף רצה לעורר אצל האחים את הטיעון המוסרי והרגש המשפחתי שנכשלו אחיו כשמכרו אותו, ועתה הוא בוחן אותם בבנימין בנה של רחל, האם חוזרים על אותה טעות אם לא? וכשנוכח יוסף שהם מוסרים נפשם על אחיהם בנימין, אז הגיע לנקודה שהוא רצה בה עד שהגיע למצב שאינו יכול להתאפק עוד, אז קרא הוציאו כל איש מעלי והתוודע לאחיו. עוד יש שאלה על יוסף עצמו: מדוע במשך שהותו במצרים לא חש בצער אביו שאהב אותו מכל אחיו? מדוע לא שלח לו אגרת או שליח, לפחות בתקופת גדולתו ומלכותו, להודיעו ולבשרו כי הוא חי ועומד בצדקותו כבראשונה, וכי הוא מושל בכל מצרים?

עד היום הזה. ועלינו לכוון בצום "עשרה בטבת" שיפדה ה' את כל עם ישראל ויגאלנו ויאמר ה' די לצרותינו וישלח הגואל בקרוב ממש אמן.

דברי מוסר: התענית

כל המתענה נקרא קדוש, ואשרי מי שיוכל להתענות על חטאיו, ורבו סגולות התענית, והם. הסטרא אחרא אין בה כח להידבק במי ששרוי בתענית. ועל ידי התענית יבוא לידי ענווה כי יכיר מה הוא האדם, שמניעת מעט פת יתיש כוחו. והשרוי בתענית אינו בא לידי ניסיון, כי ה' יתברך רואה אותו שהוא מנסה את עצמו בתענית, ונקרא גיבור הכובש את יצרו, וראוי שתשרה עליו שכנה, ואין לו מקטרג, ותפילתו נשמעת. ויש מלאכים הדבוקים באדם ממצוות שעושה, ואינם יכולים לעלות אלא בכח התענית שמתענה אותו אדם. והמתענה הוא כמו קרבן שחלבו ודמו עולין לריח ניחוח, כך מיעוט וחולשת דמו וחלבו של המתענה דומה לקרבן. אך היצר הרע מראה לו שאין בו כח להתענות, ואומר לו: אתה לא בריא, אם תתענה בר מינך תהא חולה, והאמת שהמתענה, כל כמה שמצטער יותר, כך מנכים לו בעולם האמת הרבה עונשים וייסורים. ועוד מכפר על הרבה עוונות. ורבותינו הקדושים שידעו את חומרת החטא, התענו הרבה תעניות, כמו שאמר דוד המלך: "ברכי כשלו מצום". הן אמת קשת התענית, אבל במה יתכפר העוון? האם באכילה ושתייה ושמחה מרעות? ולא ישיאנו יצרו באומרו שאין בו כוח להתענות כי זה שקר מפורסם, כי כמה אנשים מתענים והם בריאים וחזקים יותר מהאוכלים. כי הבא לטהר מסייעין אותו מן השמים, וכל שכן שחייב להתענות בתענית ציבור כמו בעשרה בטבת. וה' ישמרנו אמן.

השמיד כשליש מאומתנו, לא ישכח מאיתנו עדי עד. תקופה אפילה וקשה זו לישראל, תצטרף בזיכרון האומה לאירועי העבר הקשים אותם אנו זוכרים, שואת יהודי אירופה שהתרחשה אלף שמונה מאות שבעים ושתים שנה לחורבן ירושלים ביד טיטוס הרשע, שמונה מאות ארבעים וארבע שנים (1163 למניינם) לטבח קהילות ישראל בימי מסעי הצלב. ארבע מאות ארבעים ושמונה שנים (1559 למניינם) לתבערת האינקוויזיציה (בית הדין הקתולי שנוסד בימי הבניים במערב אירופה בספרד בפורטוגל ועוד), כדי לדון ולהעניש את היהודים בעינויים קשים עד גירוש ספרד, מאתים תשעים ושלוש שנים לגזירות ת"ח ות"ט, שני הגזרות והפרעות שפרעו כנופיות חמלניצקי ביהודי דרום רוסיה (1649 למניינם). בכל המאורעות האלו הכריזו שונאי ישראל מלחמת חורמה על עמנו באומרם: "לכו ונכחידם מגוי וכו'". מלכות הרשע גמרה אומר לעקור כל זיק אנושי נאצל, לקעקע אישיות האמונה הטהורה, עמודי הצדק והמשפט, החסד והרחמים, הם בעצמם הדגישו את הניגוד המוחלט בינם לבין היהדות, הרי בתורת ישראל הוטבע הצווי העליון לחיבת האדם אפילו אינו יהודי, אבל אויבי ככתוב: "ואהבתם את הגר" היהדות שמו את האומה הישראלית כמטרה לחץ עד שאמרו: "או היהודי - או אנחנו". הם השמידו, הרסו, הרגו עם ה', וניסו למוטט את עמנו, זכור ה' מה היה לנו, חכמי הדור לא גזרו תעניות, כדי שלא להכביד על העם, אבל אמרו: יש לנו עשרה בטבת הוא כולל כל הצרות שעברו על עם ישראל, אשר באו במצור ובמצוקה, וקבעו יום עשרה בטבת: "יום הקדיש הכללי" לעילוי נשמתם של כל הנרצחים מעמנו מחורבן בית מקדשנו

הראשון לציון: מרן חכם עובדיה יוסף 1921-2013

ערב אחד, הלך מרן עם אשתו הרבנית מרגלית ברחובות קהיר, ולפתע התגודדו סביבם המון גויים משולהבים, והיו מרימים קולם ואומרים: הנה הרב הציוני! מרגלים ובוגדים!.. ונזרקו מכל עבר קריאות כעוסות ומאיימות לעברם. הרב ואשתו המשיכו ללכת כרגיל, כאילו אינם מבחינים בהנעשה סביבותיהם, ומרגע לרגע הרבה אנשים פורעים נתוספו אחריהם, כאילו עוד מספר דקות יתנפלו עליהם. אמרה הרבנית: ברוך ה' שהילדים שלנו נותרו בבית. מה עשה הרב? והנה, נקרתה לפניו חנות צילום, חנות מכובדת ויוקרתית, והרב סימן לרבנית לחמוק יחד עמו לחנות. וכשראו אותם ההמון בתוך החנות, התחילו להתפרק ולהתרחק מן המקום. והרב והרבנית שהו בחנות במשך שעה ארוכה. הצלם לא הבין מדוע הרבנית משנה בכל רגע משהו בבגדיה. ולאחר שהסתדרה סוף סוף, קשה היה לה להחליט באיזו תנוחה להצטלם, בעמידה או בישיבה, וכדי להשקיט את עצביו של הצלם שכבר יצא מכליו, הבטיח לו מרן תוספת מחיר על אריכות הזמן. אבל כשראה ההמון כי הרב ואשתו מתעכבים בחנות זמן ארוך, התפזר לדרכו, וכך היתה להם נפשם לשלל.

סיפור

הגאון המקובל רבי לייב שרה זצ"ל 1735-1796

בשנת 1796 קרה שרבינו לייב שרה התפלל תפילת יום הכיפורים בבית הכנסת של רבי פנחס מקאריץ. ובמוצאי יום הכפורים נסגרו שני הרבנים הקדושים בחדר ושהו זמן קצר. אחר כך פתח רבי פינחס את הדלת וליווה את רבינו, ושניהם עיניהם דומעות, ואמר רבי פנחס: מה אעשה אם רצונכם הוא

להיות תחילה והאנשים שעמדו שם לא הבינו הפירוש. וכאשר בא זמן ד' אדר שני באותה שנה נסתלק רבינו לשמי מרומים, ובאותה שנה בעשרה באלול, נסתלק גם הרב רבי פינחס, אז הבינו כולם, שרבינו לייב היה חפץ שיסתלק מן העולם קודם לרבי פינחס, ורבי פינחס הסכים לו על הדבר ושניהם הורידו דמעות כשנפרדו זה מזה במוצאי יום הכפורים זכותם יגן עלינו אמן.

דינים

1 - הכל חייבים להתענות בארבעה צומות ומהם עשרה בטבת.

2 - חיוב התענית הוא מזמן עלות השחר עד צאת הכוכבים, ועלות השחר על פי בן איש חי ועל פי מרן עובדיה יוסף זצ"ל: הוא שעה וחומש לפני נץ החמה שהוא 72 דקות זמניות. והשעה הזמנית של יום התענית היא 55 דקות וחומש שלה 11 דקות, נמצא 55+11 הם 66 דקות לפני נץ החמה והוא בשעה 14:06 בדיוק בבוקר והוא זמן התחלת התענית, ומסתיים בשעה 02:05, ולמחמירין בשעה 14:05 ותבוא עליהם ברכת טוב.

3 - הישן על מיטתו שנת קבע בליל התענית וקם משנתו באמצע הלילה, אסור לו לאכול ולשתות אפילו קודם עמוד השחר. אך אם התנה קודם שהלך לישון בדעתו לקום קודם עמוד השחר ולאכול, מותר לו לאכול עד עמוד השחר.

4 - הצומות האלה מותרים ברחיצה, אפילו בחמין, בסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה.

5 - מעוברות או מניקות אינן מתענות. ומעוברת היא משעברו שלושה חודשים להריונה ואם לא עברו שלושה חודשים והיא סובלת מהקאות או מיחושים וחולשה רבה, מותר לה לאכול.

6 - וגם מניקה פטורה מלהתענות במשך כ"ד חודשים ללידה ואפילו פסקה מלהניק וכן המפילה פטורה בתוך כ"ד

ולהצלחה עם כל משפחותיהם ומאחלים
 רפואה שלמה לבעלה ולאביהם החזן
 הנעים אלביר ששו בן לינדה ובריות
 איתנה אמן. *** האדון אלי לוי ואשתו
 הגברת ביקי ובניהם לברכה ולהצלחה
 ולרפואה שלמה אמן. *** האדון אלביר
 שעיא ואשתו הגברת שושנה ובניהם
 לברכה ולהצלחה ולע"נ אביו המנוח
 משה בן מרים ע"ה אמן. *** הגברת נינה
 סעאדיה ובניה האחים המבורכים יוסף,
 ג'ק, זיכו, צופיה, דולי וקארן לברכה
 ולהצלחה עם כל משפחותיהם ולע"נ
 אביהם המנוח אברהם סעאדיה בן
 שפיקה ע"ה אמן. *** האדון נסים אלגדע
 ואשתו הגברת רימה ובניהם לברכה
 ולהצלחה ולע"נ חמיו המנוח יהודה בן
 רימה ואמו רחל בת לטיפה ע"ה אמן. ***
 הגברת ברינדא חפץ ובניה האחים
 המבורכים לארי, גבריאל, ג'ק ובניהם
 לברכה ולהצלחה ולע"נ אביהם המנוח
 אברהם בן דורה ע"ה אמן. *** הגברת
 נורמא אסה ובניה לברכה ולהצלחה
 ולע"נ בעלה ואביהם המנוח השוחט
 וחכם יוסף בן נגילא ע"ה אמן.

Cedars Construction
 Tel: 347-537-8661
 Insured + Licensed
 Sam a Cedars Construction Com.

התרומות בשבוע זה הסתכמו לסך של \$500.
 ותזכו למצוות אמן.

מספר המבקרים הגיע ל- 299,400
 +1,100 מבקרים מהעלון הקודם.

כל מי שיכול לתרום לעלון זה
 יבורך מפי עליון אמן.

www.BethYosef.com

חודשים להפלתה. ומ"מ גם אלה
 פטורות ראוי שלא תאכלנה להתענג
 במאכל ומשתה, אלא כדי קיום הוולד.

7 - חולה שאין בו סכנה וזקן תשוש כח
 שמצטער בתענית פטורים מלהתענות.

8 - קטן פחות מ"ג שנה, ובת פחות מ"ב
 שנה פטורים מלהתענות.

9 - חתן תוך שבעת ימי המשתה שלו, וכן
 אבי הבן, הסנדק והמוהל חייבים
 להתענות.

10 - אין לשטוף את הפה בבוקר ביום
 התענית, אבל מי שקשה לו בלי לצחצח
 את שיניו במשחת שיניים, מותר אם
 נזהר להטות הפה שלו למטה, כדי שלא
 יבלע שום משקה לפניו ויפלוט מיד.

11 - אדם בריא שמתענה ועליו לבלוע
 גלולות וכדורים נגד מיחוש וכדומה,
 מותר לו לבלוע התרופה בלי מים כל
 שאין בה טעם ערב לחיך. ואם אינו יכול
 לבלוע התרופה בלי מים ישתה מעט עד
 שיבלע. וכן מותר לשתות תרופות שאין
 החיך נהנה מהם, אבל אם החיך נהנה
 מהם אין להתיר. אולם במקום חולי
 פנימי אין להחמיר. מותר לעשן בימי
 התענית צבור.

12 - מי ששכח ואכל בתענית ונזכר לאחר
 מכן, צריך להשלים תעניתו ואומר עננו
 במנחה אבל אם נזכר אחר שאכל כזית,
 יפסיק מיד ולא יאמר עננו במנחה.

13 - מי ששכח ובירך בתענית על דבר
 מאכל או משקה יטעם ממנו כדי שגרונו
 ייהנה.

14 - אם שכח ולא אמר עננו בשומע
 תפילה, ימשיך בסוף אלוקי נצור יאמר,
 "עננו".

התורמים לעלון זה

האדון שרלס מלול ואשתו הגברת שרין
 ובניהם לברכה ולהצלחה אמן. ***
 האדון מורדי לוזיה ובניו לברכה
 ולהצלחה אמן. *** הגברת קאמו ששו-
 מיטא ובניה שלמה, אלי ולינדה לברכה